

Imaginarul literei

Laureată a concursului național de creație literară „Orașul meu”, Premiul I. Mă numesc Talpa Mihaela, am 17 ani și sunt eleva Centrului de Excelență în Medicină și Farmacie „Raisa Pacalo” din Chișinău. Sunt originară din satul Bălănești, raionul Nisporeni – loc ce mi-a umplut sufletul de iubire, speranță, energie, mi-a creat spiritul iluzionist și mi-a implantat încredere, dorința de a afla și de a munci. Baștina reprezintă muza sufletului meu, este un ecou al inimii ce bate-n unison cu timpul ireversibil. De asemenea, locul natal reprezintă rădăcinile afecțiunii mele pentru umanitate, un refugiu datorită căruia îmi înălțur incertitudinea în luarea unor decizii. Faptul că am ales domeniul medicinei este meritul satului care mi-a format personalitatea. Deși studierea celei mai nobile arte este una destul de complicată, totuși, dragostea față de scriere, de exprimare artistică a sentimentelor rezultă atât din iubirea față de oameni, cât și din pasiunea față de literatură, față de domeniul care-mi dă aripi să visez..

Talpa MIHAELA

MISTERUL PLAIULUI NATAL

Dragă jurnalule,

Niciodată nu ți-am scris cu atâta plăcere, niciodată nu am simțit în această ocupație o emoție atât de dulce și, în același timp, atât de vie. Totul pare să îmi sporească extazul: aerul pe care-l respir vibrează de nerăbdare, chiar și masa pe care scriu devine pentru mine un altar al sentimentelor, dorințelor și gândurilor. Deși doresc cu aviditate să-ți aștern pe inima ta de hârtie soldăței galanți de cerneală ce ar putea să-ți destăinuie ceea ce mi se întâmplă, constat că, deodată, toate gândurile îmi sunt cuprinse de o neliniște febrilă, încep să alerge în toate părțile, se vâzolesc, se sfâșie cu disperare ca niște animale cuprinse de o panică sălbatică: se învârtesc tot mai repede, fără sens, fără scop, apoi se rup în bucăți, în ghemotoace ciudate, ce seamănă cu niște monștri fără formă, fără conținut, ce se unesc într-un buchet imens și-mi apasă craniul.

Mă las ușor pe spate și închid ochii. Trag în piept aerul rece ce străbate prin geamul deschis. Îi redeschid. Îmi dau seama că cerurile au închis demult porțile luminii, iar copacii le-au

pecetluit cu un întuneric beznă. Doar vântul pribeag mai împrăștie spaime despletite prin vârfurile pomilor tăcuți și supuși, revărsându-și greul singurătății pe scândurile gardului, palide și bolnăvicioase, care abia de se mai țin. Printr-o spărtură de nouri a răsărit minunatul astru înghețat, care deapănă raze de aur ce cu greu izbutesc să destrame întunericul de smoală așternut peste plai. Totuși, o rază mai curajoasă reușește să escaladeze tărâmul tenebrei și cu cea mai delicată măiestrie îmi mângâie pleoapele și îmi cerne peste gene pulberi de vise, ce mă îndeamnă la un pui de somn.

Deși senzația este atât de dulce și ispita-uriază, eu nu mă las furată de vălul imaginației și cu o voință de fier îmi iau în frâu memoria – singurul meu frigider de conservare a gândurilor. Cu delicatețe, încep a scormoni printre infinitele maldăre de impresii aranjate în straturi geologice, pe care timpul le depuse pe creierul meu – sticluță după sticluță, cutie cu cutie, cută după cută – încet și neconținut; printre parfumuri și sunete; printre glasurile aspre, adânci și melodioase; lumini intermitente și întunericul

fioros; foșnetul frunzelor și șoaptele vântului, până găsesc ceea ce-mi trebuie.

Mă simt tot mai afundată în acest frunzar de amintiri. Totuși mare îmi este surpriza: am găsit ceea ce căutam. Într-un ungher retras al memorie dau peste un recipient fermecat, cu o soluție incertă în el, presărat cu cenușa timpului. Ce să fie oare acolo, scumpul meu jurnal? Oare bănuiești ceva? Cu siguranță, ți-ai dat seama că acolo se păstrează sentimente criogene. Îmi adun curajul și încerc să îndepărtez dopul. Într-un final am reușit.

Peste gânduri îmi coboară vise vechi cu parfum fin. Îmi amintesc de momentele în care o porțiune din sufletul meu lipsea. Atunci, am început să o caut în jur printre milioane de fețe, de zâmbete, de caractere, de voci, de temperamente, de idei și de sentimente, negăsind bucata aceea de suflet care să-mi întregască ființa. Am căuta-o printre stele, printre adierile filelor din basme, printre săgețile de aur ale soarelui, printre fragmente diforme de nouri, prin miriștea visării, prin deșertul speranței, prin ghețarii uitării, prin valurile tulburi ale vieții... Am căutat-o, am căutat-o cu disperare, cu sete, cu dor, cu pasiune... Am căutat-o până am ajuns la capătul puterilor și, ce crezi că am făcut, scumpule? Ei bine, am înțeles că trăia la mine în suflet încă de la început, că eram modelate în același fel, de același creator, din același praf și poțiune magică. Am conștientizat că, nu era de datoria mea s-o caut și nici a ei să mă găsească. Acesta a fost momentul în care a răsărit din obscuritate bucățica mea de suflet, ea, dragostea pentru plaiul natal.

Astăzi, dimineața, m-a trezit prin dezmierdări voia bună, imediat instalată în suflet, căci împreună cu câteva fete vom escalada un

munte al culturii prin cunoașterea obiectivelor turistice cu care se mândrește atât orașul Nisporeni, cât și noi, sătenii. Bineînțeles, dragă jurnalule, am mers cu transportul public pentru a ajunge la destinație. În oraș, am decis să mergem pentru început la Muzeul de Istorie și Etnografie Nisporeni. Când am ajuns acolo, am observat că parcelele de iarbă păreau a fi într-un permanent conflict cu bucățile de teracotă groasă, care atârnavă cu greutate pe spațele pământului. Dincolo de această panoramă se ivea un edificiu sumbru, îmbrăcat în haine gri, de doliu, parcă suferea de o depresie acută. Oare a pierdut pe cineva? Sigur că nu, el este o restaurare a ceea ce am pierdut noi, poporul român, prin prisma timpului, probabil din această cauză pare atât de anemic. În spațele coloanelor înalte, care au rolul de străjeri în fața timpului, răsare o ușă ce ne invită cu multă ospitalitate. Imediat ce i-am pășit pragul, am avut senzația că m-am teleportat în altă eră, poate cu 400 de ani în urmă, poate cu mai mult... Un sentiment straniu îmi curge prin tot trupul și-n suflet mi se aprinde un curcubeu de gânduri. În fața mea se deschide un univers al vremurilor de altă dată, o restaurare a amintirilor jupuite din trecut: ulcioare frumos ticluite din lut și îmbrăcate cu straie de sărbătoare, parcă pozează pentru reviste de vază, numeroase prosoape frumos ornate ca niște mirese gata de nuntă, pălării, costume populare și, desigur, o expoziție extravagantă de măștișoare, care mai de care, mai deosebite și mai fermecătoare. Totul pare expus precum un iarmaroc. Realitatea, însă, este alta. Privesc la acest maldăr de obiecte aranjate strategic în diferite odăi și imediat constat că, aceste reminiscențe ale trecutului nostru dureros ascund un tenebros cimitir al spiritului românesc,

care a fost pus în jug de rase avare, schingiuit, cotropit, furat și folosit, dar care a rezistat așa rănit și va rezista atâta timp cât în noi va mai trăi mândria de a fi român.

Anume atunci, dragă jurnalule, în sufletul meu s-a aprins o mică scânteie divină, care a fost asemenea scândurilor bărcii ce l-a ajutat pe Cristofor Columb să descopere America. Călătoria noastră a continuat la Crucea Mântuirii Neamului Românesc, cea mai mare cruce a țării noastre, Republica Moldova. Aceasta a fost construită drept dovadă a dorinței de uniune cu frații noștri de peste Prut, de care am fost destrămați din cauza inamicului roșu. Acest monument impunător mai semnifică faptul că, noi suntem oamenii Tatălui ceresc, creștini ortodocși, cu frica lui Dumnezeu și cu dragoste pentru tot ce ne-a dăruit natura-mamă. Același lucru sugerează și următorul obiectiv turistic pe care l-am vizitat: Mănăstirea Vărzărești. Când am ajuns acolo, frumusețea curții mănăstirii mi-a tăiat respirația, aveam impresia că-mi tremură asfaltul sub picioare. Totul era invadat de miriști de flori ce seduceau ochii vizitatorilor cu gingășia, culorile și parfumul lor, așa precum flăcării cuceresc inimile domnițelor cu suave serenade cântate la ore târzii. La prima vedere – o clădire modestă, dar care ascunde atâta mister, istorie și sacrificii. Imediat ce-i trecem pragul, suntem îmbătate de o mireasmă firavă de tămâie, care îți gonește toate gândurile rele, ce-ți complică existența. Nu-i greu de observat măiestria pictorului care a depus trup și suflet în arta sa, și a dat viață pereților goi. Picturile enorme înmiresmate de lumânările arse, candelabrul voluminos ce atârnă greoi și numeroasele obiecte din lemn, împreună cu icoanele, dau anturajului un aer de mister. Măicuțele ca niște albinuțe zglobii

mereu erau gata să ne destăinuie ceva nou, spre care privești, dar nu vezi deodată. La plecare, în ciuda unei ușoare oboseli, adunasem o droaie de senzații, sentimente, emoții atât de diversificate și neobișnuite, încât nici nu știam cum să le percep. Ne-am pornit acasă. Probabil, scumpul meu jurnal, te-ai gândit că excursia s-a terminat, dar te înșeli amarnic, căci în acel moment ne îndreptam spre cel mai feeric obiectiv turistic și cel mai aproape de sufletul nostru – Dealul Bălănești – cea mai mare altitudine de la noi din țară.

Deși ne-am deplasat cam dificil, privești ce ni s-a deschis în față a meritat toată osteneala noastră, ba chiar mai mult. Când am ajuns, am simțit un freamăt, o înfiorare care mă cuprinse din cap până-n picioare, ca și cum trupul mi-ar fi fost alcătuit din mii de strune, pe care o adiere sau niște degete rătăcitoare s-ar fi apucat să cânte game. Ne aflam pe vârful de deal, spatele nostru era acoperit de o plapumă de pădure, iar în fața noastră se deschisese o imagine de basm. Pe fundalul unor cete de copaci, răsar căsuțe înfipte adânc și hotărât în țărână ca niște sonde ce pompează la lumină bucuria și lacrima din inima pământului. Drumulețe mii aleargă sprinten printre ele, totuși, nu le despart de copacii care, parcă demult, aveau scopul să le ocrotească.

Inspir adânc aerul curat, o rafală de vânt îmi înviorează obrazii. De undeva, din inima pădurii, aud niște șoapte. Porniră să se balanseze ritmic în mintea mea ca niște valuri și, pe măsură ce se balansau, alte cuvinte asemenea unor luminițe voalate, una roșie, una albastră, iar alta galbenă, începură să reaprindă în întunericul minții mele; părură să se desprindă de pe suportul lor și să zboare de-a lungul și de-a latul, încrucișându-se, strigând și trezind eco-

uri... Era Sufletul Satului. Niciodată nu am văzut o înfățișare mai tristă, adâncită în tenebre, undeva la jumătatea întunericului care duce dinspre clarul zilei spre străfunduri. Poate că s-a cristalizat o lacrimă amară și neagră?! o lacrimă a căzut... pământul și-a deschis brațele, le-a legănat încoace și încolo, a primit-o și le-a închis. Am înțeles că senzațiile de pe parcursul zilei se sintetizează. Aveam impresia că El încearcă să-mi spună ceva... Mă simțeam ca un suflet încă nenăscut, un suflet răpit din trup, clatinându-se pe un pisc bătut de vânturi și expus, fără apărare, tuturor rafalelor îndoielii. O adiere de vânt își făcu simțită prezența, astfel încât frunzulițele fragede, măturând cerul, dezgoleau ici-colo câte o stea, iar stelele păreau să tremure și ele, și să-și săgeteze lumina, încercând să-și strecoare lucirile printre golurile dintre frunze. Acest fapt mă trezi la realitate. Se pare că, excursia s-a încheiat și toate trebuia să ne aciuăm pe la casele noastre, nu și eu... În adâncul sufletului, un freamăt mă determina să-l urmez. Nu știam unde trebuie să merg, dar simțeam că e ceva cunoscut.

Nici nu mi-am dat seama cum am ajuns acolo. Ceața și ușoarele urme de promoroacă învăluiau atât de bine bătrâna poartă negricioasă a casei, încât se părea că însuși geniul iernii ședea pe prag, înfundat în misterioasele sale gânduri. O deschid. Spre întâmpinare îmi iese, ghici cine, dragă jurnalule? doi ochi ce semănau cu două albastrele presate demult într-un jurnal. Erau ai ei. Mă priviră cu mare surprindere, căci așa de târziu niciodată nu o vizitasem. Era bunica. Deseori aveam senzația că nu e altceva decât un burete îmbibat cu emoții omenești, un paradis de încredere și siguranță ce se deschide înaintea-mi. Mă invită în casă, căci vântul are un fel lugubru de a da

târcoale unei asemenea construcții, gemând prelung și zgâlțâind cu mâna-i nevăzută ferestrele mici, și ușa veche a acesteia, căutând vreo crăpătură pe unde să pătrundă în interior. Casa bunicii... fără bunica nu era decât o îngrămădire de pietre și cărămizi susținute de niște stâlpi de lemn deja putred, dar care a devenit un altar casnic, datorită ei, altarul deasupra căruia a sacrificat în fiecare seară câte ceva, grijă, răbdare, dăruire, putere, pentru a le depune ofrandă Sufletului Satului, un spirit liniștit, încrezător, generos, așa încât fumul care se ridică din soba ei modestă, să se îndrepte spre cer precum un parfum de tămâie, ars în fața celui mai bogat altar, din templele minunate ale acestei lumi. Pereții văruiți, acoperișul deja întunecat de greul anilor, încăperile mari și reci, dar în care ți-ai fi putut lăsa gândurile, oricare ar fi fost ele, să se deschidă ca o frunză în apă; ferestrele vopsite cu grijă și scara din lemn mereu pusă la gura podului împrăștia un parfum plăcut de ceva vechi, ce ascunde multe povești, ghidușii, jocurile copilăriei, dar care trezeau o tristețe impunătoare, căci, peste ani, vor fi date uitării.

Abia atunci înțelesesem mesajul Lui. Se pare că, sufletul orașelor și al satelor noastre trăiește prin noi, prin atitudinea noastră, prin dragostea noastră pentru tot ce ne aparține. Atâta timp cât în inimile noastre va trăi amintirea pământului, mândria pentru tot ce este românesc și prețuirea colțului de pâine copt de bunicele și mamele noastre în fiecare sâmbătă, noi, românii, vom dăinui în timp. Abia atunci am conștientizat că, în mine trăiește dragostea pentru plaiul natal, căci m-am afundat într-o tristețe abisală, reamintindu-mi de unde am pornit, identitatea mea, copilăria, părinții și tot ce ne este mai drag.